

svetlo diha,
 črta na tihem obronku
 je njen obraz.
 Utrinki morja se vžigajo na dlaneh,
 le za hip ... rdeče vrtnice
 pa valovijo med lasmi,
 kot bi se prebudila,
 bleščeči prsti na nogah,
 to so črne školjke na vekah skal,
 cesta umirajočega sonca
 je njen trebuh, lesketa se
 kakor podvodni ogenj,
 deset noči romanja s soncem,
 skrivnostne globine,
 še pred mrakom sva pordela,
 še pred jutrom sta zaplavalι ptici
 iz oči potujočega sonca.

Vita
 Žerjal

**Čuden takle
 otrok**

I. Poznam jo.
 Včasih mi pravi,
 kako diši po težko rumenem žitu,

kako sanja o potočjem kлокotanju.
Včasih se smeji
in jo vidim sredi jablan.
V njej je obtičalo sonce,
nič več ji ni treba prositi,
le še s smehom privablja k okusnemu sadu.
Nič več me ne išče ob tolmunu,
ne rabi temne globine.
Samo za trenutke izgine
in se že prikaže, smejoča.
»Tu sem,« pravi,
a jaz je ne morem doseči.

II. Vidim

njene krče pričakovanja.
Vsa je napeta, srna.
Okno zrcali njeno sloko prežo.
Živalca,
vsa se krči,
boli jo napetost.
Kradem ji
to ploščato podobo otrplosti,
dokler zunaj ne zašelesti.
Trenutek se konča,
nič več je ni tam,
izživi svoj vrh
in me pusti smreki za šipo.

IX. Čuden takle otrok,

skrčen,
kot bi hotel zopet spati,
ves trepetajoč.
Čaka poldneva,
da ga segreje glas zvona.
Od daleč zaniha in zlomi stekleno pajčevino.
Po cesti gredo ljudje.
Slučajni ljudje imajo vedno gladek obraz
kot zalučani kamni,
ki jih meče poleti v reko
in utonejo v trojnem krogu.

Ta mehkoba ga spominja na zvon
in na odmeve maternice.
Čuden takle otrok.
Bi hotel zopet spati?

- X. Morda zaman govorim z vami,
ker ste že vsi naveličani besed
o jutrih in večerih,
o travah in rožah.
Morda ste že vsi na poti
v poligone
med spomenike lastnih obrazov.
Morda ste že daleč med hribi,
ki jim ne veste imena,
ker so pomembne le ceste.
Morda je res vse zaman,
ker ste se že zdavnaj poslovili od mene.